

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1924 | 73. AARGANG

MENNESKEHEDENS STORE LÆRE-MESTER.

(Tale af Ældste *Adam S. Bennion,* holdt Paaskesøndag 1924 i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah.)

—

(Fortsat fra Side 244.)

Jeg kunde ønske at henlede eders Opmærksomhed paa to særligt fremtrædende Egenskaber, der i det mindste tildels forklarer hans Plads i Menneskenes Børns Hjerter. Først af alt vil jeg sige, at Jesus indtager den fremskudte Plads i Verdenshistorien, fordi han er Menneskehedens store Læremester. Ved Betragtningen af hans Liv lægger vi Mærke til, at han ikke bekymrede sig for timelige Affærer. Han gav sig ikke af med Handel eller Industri. Han var ikke en Lærd i almindelig Betydning. Vi har ingen Beretning om, at han har besøgt lærde Skoler blot for at erhverve sig Kundskaber. Han nøjedes med en Lærers Kald — og jeg er nær ved at tro, at dette at være Lærer er den vigtigste af alle Stillinger.

Jeg tror, at enhver Moder og Fader, der paa rette Maade opfylder deres Hverv som Forældre, er Lærere for deres Børn.

Jeg ynder at benævne Jesus Menneskehedens Læremester. Jeg er sikker paa, at vi alle maa være villige til at indrømme, at Jesus var en virkelig Lærer. Dette fremgaar baade af Bibelens Bøger og af de Skrifter, som formedelst ny Aabenbaring er hellige for os, thi Jesus blev udvalgt af Faderen, fordi han havde en Lærers Egenskaber.

I Raadet i Himmelen, hvor det blev besluttet, at Jesus skulde komme og forløse Verden, blev en anden Plan ogsaa foreslaaet. Men Lucifer, mægtig som han var, manglede Betingelserne for at blive en Lærer. Læs Mose Bog 4: 1—4 og De vil finde, at Lucifer vilde komme ned og frelse Menneskene ved Tvang, saaledes at ikke en Sjæl skulde gaa fortabt. Han vilde have befalet, ja, han vilde have kommanderet, og Menneskene maatte have fulgt efter, enten de vilde eller ej.

Der er saakaldte Lærere, som ved Disciplinens Jernhaand tvinger deres Elever til at udføre visse Ting, ikke fordi deres Fornuft eller Følelsesliv er paavirket, men fordi de er nødsaget til at bøje sig. Der er Mangel paa virkelige Lærere i vort Land, Lærere af den Slags, som Jesus viste sig at være, da han tilbød at komme for at vise Menneskene Vejen til Frelse. At lære, ikke at tvinge, er Skolens Opgave. De kan have en aldrig saa statelig Bygning og det ypperligste Udstyr. De kan give Børnene de dyreste Bøger og de dygtigste Lærere, men før Barnet af egen fri Vilje beslutter at lære, har De ikke virkelig Undervisning. Jesus blev Verdens Læremester, fordi han forstod, hvad det betød at undervise.

Den anden Egenskab hos Jesus, der gør Indtryk paa mig, er Enkeltheden og Naturligheden ved hans Lærdomme. Gennemsøg hele Rækken af hans Læresætninger, og De vil finde dem enkle og tydelige. Han gav sig ikke af med taagede Forestillinger. Hans Lærdomme indeholdt ikke filosofiske Spekulationer. Han talte saa tydeligt, at selv Børn kunde forstaa, og dog saa indholdsrigt, at hele Verden paavirkedes.

Enkle, tydelige Sandheder, der rammer selve Livets Hjerte, er hvad Mesteren lærte. Tag hans Bjergprædiken: »Salige er

de fattige i Aanden«, eller »Salige er de sagtmodige«, eller »Salige er de, som sørge«, gaa igennem hele Rækken — Kristendommens højeste Sandheder — og dog saa ligefremme, at et Barn kan forstaa dem. Han lærte os at bede, og dog er den Bøn, som skulde være et Mønster for hele Menneskeheden, saa enkel, at den kan læres af smaa Børn — Menneskers første Bønner er formet efter den. Han kunde tale til Fiskere saaledes, at de forstod ham — en Lignelse om at kaste deres Net og blive Menneskefiskere. Læs hans Lignelser, enten det er den om de ti Talenter eller om den ubarmhjertige Tjener. Alle indeholder de klare, tydelige, evige Sandheder. Jesus var den store Lærer, fordi alle, som vilde lytte, kunde forstaa.

Han var Menneskehedens store Lærer, fordi han lærte Kærlighed. Det har været sagt, at Jesu Lære tydede paa Fejghed, at han lærte Mennesker at give efter, og dog er der i denne uanseelige Kærlighedslære givet Menneskene det mest fuldkomne Middel til Udviklingen af Selvbeherskelse og moralsk Kraft. Der er i denne hans Kærlighedslære et saadant Indhold, at vi endnu ikke har fattet dets fulde Betydning. Gang efter Gang i det daglige Livs Affærer træder denne Sætning udfordrende frem for os: »Dersom nogen vil tage din Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen.«

»Salige er I, naar man haaner og forfølger eder,« var Grundtonen i Mesterens Lære. En Kvinde, greben i Synd, der maa have været afskyelig i hans Øjne, blev bragt til ham, og dog var hans Kærlighed saadan, at han sagde til hende: »Gaa, og synd ikke mere.« Og til hendes Anklagere, der vilde have hende stenet, sagde han: »Lad den, der er uden Synd, kaste den første Sten.« Enten det var Tiggeren paa Gaden eller en, der var befængt med Sygdom, kunde Jesu Kærlighed omfatte dem alle. Det var hans store Kærlighed, der gjorde ham til den store Lærer.

Naar De finder en virkelig Lærer, enten det er ved den hjemlige Arne eller i Universitetet, da vil De ikke blot finde skolastisk Dygtighed, men en Kærlighed, der overgaar al Be-

skrivelse. Jesus havde denne Kærlighed i sit Hjerte for alle Mennesker. Jeg tror, at en af de mest vidunderlige og nyttige Ting for os at erindre er, at uagtet han var bleven slaaet, fornægtet, bespottet og forhørt og tilsidst underkastet den grusomste Død, som Mennesker kender, bestod hans Kærlighed dog den store Prøve, og han var i Stand til at sige de mindeværdige Ord: »Fader, tilgiv dem.« »Større Kærlighed har ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner.«

Men fremfor alt dette var Jesus den store Lærer for Verden derved, at han lærte os. at det først og fremmest er Handling, det kommer an paa. Det drejer sig ikke saa meget om, hvad et Menneske véd, som om, hvad han udretter. Jesu Instruktioner til sine Disciple, enten det var til Peter: »Vogt mine Faar«, eller til dem alle at gaa ud i al Verden og forkynde Evangeliet for al Skabningen, og alle hans andre Befalinger, gav dem noget at udføre. Og knælende toede han deres Fødder, for at han kunde sige til dem: »Jeg har givet eder et Eksempel, at som jeg har gjort til eder, skulde I ogsaa gøre.«

Jeg er af den Mening, at det er fra disse sidste to Ting, at Kristendommens Majestæt har sin Oprindelse. Naar man kan gøre godt mod andre, række ud og hjælpe andre og forene denne Hjælpsomhed med Kærlighed, da har man fundet Nøglen til den Indflydelse, som Kristendommen har haft og har i Verden. Den store Mester har lært os, at Godgørenhed, Fredsommelighed og Selvopofrelse er Kristendommens Aand. Jeg er glad ved at give denne Papinis Vidnesbyrd, fordi han kommer til den samme Slutning.

Efter at han har prøvet alle de forskellige intellektuelle og praktiske Eksperimenter, kommer han tilbage til Følelsen af, at naar han mest fuldstændig har ofret sig selv for at hjælpe en anden, synes han at være Mesteren nærmest.

Hvad andet er det, der forherliger Livet, end netop Efterfølgelsen af disse Lærdomme? Derfor finder jeg en delvis Forklaring paa Jesu forunderlige Magt over Menneskenes Børn i den Kendsgerning, at han har været Menneskenes store

Læremester, og det en Lærer af en saadan Beskaffenhed, at han lærte ved sit Eksempel og altid var i Stand til at sige: »Kom, følg mig.« Naar vi læser om Forsoningen, maa vi, for at fatte dens fulde Betydning, betragte hans Lidelse og Død som noget, han udførte for os; men jeg ynder desuden at tænke paa Korsfæstelsen fra det Synspunkt, at Jesus sejrende over Korset kan sige til alle Mennesker: »I vil aldrig blive forlangt til at gøre mere, end jeg har gjort.«

Og fra Begyndelsen til Enden af hans Missionsgerning er hans Liv løftet højt op over de gamle Profeters og Læreres, saavel som over Nutidens. Han var i Stand til, under alle Livets Tilskikkelser, at sige: »Som I se mig gøre, saaledes gører ogsaa I.« Han lærte os, hvorledes vi bør leve, og hvorledes vi bør dø; og endvidere lærte han os, at Døden ikke er det sidste. . . .

Det er i Grunden forbavsende, men dog let forstaaeligt, naar vi tænker nærmere derover, at Bibelen vedbliver at være Verdens mest udbredte Bog. I 1922 blev der solgt flere Bibler i Amerika end nogen anden Bog, og det til Trods for, at Millioner allerede var fordelt i Hjemmene. I samme Aar blev 30 Millioner Eksemplarer af denne Bog trykt og omsat i Verden. Bibelen er nu oversat i 770 Sprog og Dialekter, og det forbavsende er, at den altid er ny. Andre Bøger kommer frem, har en rivende Afsætning og gaar derefter i Glemme, men der er noget ved Bibelen, der gør, at den altid er ny og holdes i Ære af Menneskene — og Kærnen i Bibelen er Jesu Kristi Liv og Lære.

Jeg har i de sidste to Aar været beskæftiget med i ældre og nyere Literatur at finde, hvilke Dele af Bibelen bliver oftest benyttet, og de første fire Emner, der i Antal staar meget langt over de øvrige, er alle vedrørende Jesu Liv og Gerning. Han har sagt Ting saaledes, at de rører Menneskenes Hjerter. Hvorfor? Jeg er netop enfoldig nok til at tro, at Grunden til, at hans Lærdomme gør et saa dybt Indtryk paa Menneskene, ikke er den, at han blot var en stor Lærer eller levede under

et særligt Himmelstrøg. Jeg tror, at Forklaringen ligger i den Kendsgerning, at Jesus Kristus i Sandhed var og er Guds Søn. I denne, de religiøse Bevægelsers og teologiske Stridigheders Tid, maa de Sidste-Dages Helliges Standpunkt i det mindste være klart og tydeligt. For vort Vedkommende kan der ikke være nogen Tvivl om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.

(Fortsættes.)

BARNEAARENES VANER.

De vigtigste og mest værdifulde Vaner, der formes i Barneaarene, er de, der er beslægtede med Helbredet — det aandelige saavel som det fysiske. Nervesystemet er saaledes indrettet, at det paa en eller anden Maade omformes, enten fordelagtigt eller uheldigt, af enhver Handling, der udføres. Erhvervelsen af ønskelige og lykkebringende Vaner er den egentlige Hensigt med Størstedelen af den Opdragelse, vi giver eller burde give vore Børn. I de første Aar af Barnets Liv kan Vaner, der fremmer og bevarer Sundheden, meget godt udgøre Hovedformaalet med Opdragelsen.

Det er ligesaa let at erhverve gode som daarlige Vaner, og om Børn erhverver sig de gode eller de daarlige, afhænger af deres Forældres Intelligens og Aarvaagenhed. Den Vane, som bør formes tidligst, og som bereder Vejen for Erhvervelsen af alle andre Sundhedsvaner, er Regelmæssighed.

Det er forbavsende, hvor hurtigt et nyfødt Barn underkaster sig rytmisk Regelmæssighed i alle dets Livsfunktioner, dersom det blot bliver givet en Lejlighed dertil. Spædebarnet, der bliver badet, madet, lagt i sin Seng for at sove eller for Natten, paa samme Klokkeslet hver Dag, vænnes til dette i ubegribelig kort Tid og er utilpas eller urolig, dersom denne daglige Routine forstyrres.

Denne regelmæssige Behandling af et nyfødt Barn er af største Vigtighed, ikke alene fordi den gør det meget lettere at passe Barnet og tilfredsstille dets Fornødenheder, medens

det endnu er i den spæde Alder, men fordi der derved lægges en fast og sikker Grundvold for Opbyggelsen af Barnets Nervesystem, der som et Hele bliver harmonisk og vel afbalanceret, og har samme Indflydelse paa hele dets Aandsliv.

Regelmæssighed er en af Naturens Særegenheder. Vi ser den gøre sig gældende overalt: Planeterne er regelmæssige i deres Bevægelser; Aarstiderne følger hinanden efter en bestemt Orden; Dag og Nat kommer og gaar med stor Nøjagtighed. Det samme er Tilfældet med vort eget Legemes Funktioner. Alle Organer, hvis Virksomhed ikke er direkte under vor Kontrol, udfører deres Arbejde med en næsten fuldkommen Nøjagtighed. Hjertets Virksomhed er et af de bedste Eksempler herpaa.

Det synes, som om Børn har særlig let ved at forme Vaner. Læg Mærke til, hvor ufortrødent og interesseret et Barn vil gøre den samme Ting om og om igen. Dette er en Tendens hos ganske smaa Børn, som deres Opdragere burde udnytte i fuldeste Udstrækning, men som de fleste i sorgelig Grad forsømmer. Under den aldeles fejlagtige Formodning, at Børn hele Tiden trænger til Forandring og maa høre og se noget nyt, plager, irriterer og opriver mange Forældre deres Børns Nervesystem ved uafbrudt Talen, Syngen, Vuggen, Løften og ved paa andre Maader at »underholde« dem. Hvad de trænger til er Regelmæssighed og Lejlighed til at underholde sig selv.

(Juvenile Instructor.)

STRØTANKER.

Vore Medmennesker bedømmer os efter, hvad vi synes at være. Hvor nødvendigt er det saa ikke, at vi skulde synes at være netop hvad vi er.

Slette Tanker, der ej kommer til Orde, kan maaske falde harmløse til Jorden, men er de én Gang udtalte, kan Gud selv ikke slaa dem ihjel.

ARBEJDETS VELSIGNELSE.

—

Den Lov, ifølge hvilken hver enkelt Skabnings Eksistens er afhængig af dens egne Bestræbelser paa at erhverve sig Livets Fornødenheder, er ligesaa værdifuld og uundværlig for det enkelte Individ, som den er nyttig for Samfundet. Formedelst den samme Lov forhindres han i at blive underholdt af sine Medskabninger uden Vederlag, idet disses egennyttige Interesser skaber en naturlig Modvilje mod at blive berovet Frugten af deres eget Arbejde. Kampen for Tilværelsen gør Arbejdet til en Nødvendighed, men det er ogsaa en Velsignelse, baade for det enkelte Menneske og for Samfundet, thi ved at han nødvendigvis maa arbejde, frembringer han ved sit Arbejde Værdier, der gør Samfundet rigere, og selv faar han Lejlighed til at gøre Brug af og udvikle sine Evner og Egenskaber.

Det er ikke alene i økonomiske og sociale Øjemed, at Gud har nedlagt Selvopholdelsesdriften i vor Natur, men for at ethvert Menneske ved denne Drifts Tilfredsstillelse — ved sit Arbejde — kan fremkalde og udvikle de skjulte fysiske, moralske og aandelige Egenskaber, der er vort Særkende som Mennesker, og som indeholder Forjættelsen om og Forberedelsen til vor Udødelighed.

Da Herren sagde til Adam: »I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød,« lød det i hans Øren som en Straf, men i Virkeligheden var det en Velsignelse og Guds virksomme Middel til Menneskenes Frelse. Det vilde have været ligesaa let for Gud at anbringe os i en frugtbar Have, som i en arbejdskrævende og ugæstfri Verden, men da vilde vi have vedblevet at være Skabninger, som et Æble kunde friste og en Slange lokke. Vi faar Kraft til at vende os bort fra den forbudne Frugt og knuse Slangens Hoved, naar vi ved den Sjælsstyrke og Overvindelse, som Arbejde giver, lærer Selvfornægtelse og Maalbevidsthed, faar Kendskab til vore Evner og Øjnene op for Evighedens Velsignelser.

Ingen kan gøre en anden saa stor og uoprettelig Skade som

ved at befri ham for Forpligtelsen til og Nodvendigheden af at arbejde. Det er at borttage Lys og Varme fra Planten for at spare den for Ulejligheden med at vokse. Arbejde er Sjælsevnernes Livsbetingelse. Lommeuret, der ligger i Skuffen uden at være trukket op, er ikke mere unyttigt som Ur betragtet end det menneskelige Væsen, der er berovet Lejligheden til at arbejde. Mennesket er ikke en Maskine, bestemt til at udføre Arbejde af en eller anden Slags, men er et fremadskridende Væsen, der ved Arbejde sættes i Stand til at udvikle og fuldkommengøre sig selv paa Legeme og Sjæl, forøge sin fysiske og aandelige Kraft og komme til Kundskab om sine Evners Beskaffenhed og Udstrækning, samt nyde Udbyttet af deres Virksomhed. Derfor er alt, hvad der hindrer Mennesket i at Arbejde, enten det sker ved frit at forsyne ham med dets Frugter, eller ved at nægte ham Lejlighed dertil, den mest ubodelige Skade, der kan tilføjes ham.

Fra et rent økonomisk Standpunkt kan vi tænke os, hvor haardt det maa være for dem, der gerne vil arbejde, men ikke kan faa noget at bestille. Men de er ikke nær saa slemt stillede som dem, der ikke behøver at arbejde — og derfor ikke gør det. Rigdom er ikke i sig selv en Hindring til Arbejde. Tværtimod kan den være et Middel til at skabe Arbejde baade for sig selv og andre. Men dersom Rigdom betragtes som et Middel til at undgaa Arbejde, da er den en Forbandelse, og da er den Rige daarligere stillet end den Fattige, der ikke kan faa Arbejde. Denne sidste mangler maaske Føde for sit Legeme, men den anden udhungrer sin Sjæl.

Det er altsaa i Samfundets og det enkelte Menneskes Interesse, at alle arbejder. Samfundet har Ret til at kræve Arbejde af ethvert Menneske i en eller anden Form. Alle Ydelser, der er til Nytte for Menneskene, der gør Livet smukkere og Tilværelsen behageligere, er samfundsnyttigt Arbejde; Kunstnerens, Forfatterens og Husmoderens Ydelser er samfundsnyttigt Arbejde i mindst lige saa høj Grad som Fabrikarbejderens og Landmandens. Og ethvert Menneske trænger til Arbejdets forædlende Indflydelse ved sin egen aandelige Ud-

dannelse. Arbejdet er nodvendigt for Samfundet og for det enkelte Menneske ved Tilvejebringelsen af Livets Fornodenheder, men uanset dette er Arbejdet i sig selv den største Velsignelse baade for Samfundet og Mennesket, eftersom det er Hemmeligheden ved og Nøglen til Menneskeslægtens Fremskridt, Forbedring og Udvikling, det Middel, hvorved Evner og Kræfter foroges, Kundskab erhverves, Karakteren staalsættes og den højeste Lykke opnaas.

Samfundets og Religionens første og vigtigste Opgave burde derfor være at sikre ethvert Menneske Lejligheden til at arbejde og undervise det om Arbejdets Velsignelser i baade aandelig og timelig Henseende. Forholdene i Verden vilde være ideale, dersom enhver Mand og Kvinde ved Opnaaelsen af en passende Alder var beskæftiget ved et eller andet Slags Arbejde og ydede Samfundet den bedste Tjeneste, som deres Kræfter og Evner tillod dem at udføre. Dette vilde fuldstændig tilintetgore al fysisk og moralsk Fattigdom, thi Guds Hensigt med at gøre Arbejdet til en Livsbetingelse, var ikke blot at afhjælpe fysiske Fornødenheder, at skaffe Fode, Brændsel og Husly, men havde ligesaa meget til Hensigt at forhindre eller helbrede moralsk Fattigdom, at skabe aandeligt Liv og Virksomhed, frigore Følelserne, opvække Evnerne af Dvale og give dem nyt Liv.

Fattigdom er i dens inderste Kærne en aandelig Sygdom, der slover Menneskets Sjæl. Den Ligegyldighed, Haabloshed, Slaphed og Følelsernes Forsumpning, der almindeligvis kendetegner Fattigdommen, er dens mest skæbnesvangre Folger eller Frugter. Derfor bør Arbejdets forædlende Indflydelse dyrkes, og det vil aldrig undlade at bære sine Frugter. Det vil hæve enhver op til hans rette Plads og fremhæve hos ham Bevidstheden om, at vi alle er sat paa Jorden i en bestemt Hensigt. Og Arbejdet vil give ham Forvisningen om, at sund og nyttig Virksomhed alene han bringe virkelig Lykke og Tilfredshed, bringe sand Rigdom, og at »enhver skal belonnes efter sine *Gerninger*«.

J. S. H.

FASTE.

Faste ved særlige Lejligheder og i bestemte Hensigter har været Sædvane blandt Guds Folk fra de tidligste Tider. Fasten var sædvanligvis forbunden med en eller anden Opvækkelse blandt Folket, der bekendte deres Synder, angrede og omvendte sig. Den mest mærkværdige Beretning om en længere personlig Faste er den om Moses paa Sinai Bjerg:

»Og han var der hos Herren fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, han aad ikke Brod og drak ikke Vand; og han skrev paa Tavlerne Pagtens Ord, de ti Ord.«

Dette var naturligvis en Undtagelse. Intet lig det havde tidligere fundet Sted, uagtet Patriarkerne uden Tvivl fastede i Forbindelse med deres Begrædelser over de Døde, hvilke ofte nævnes. Den anden bibelske Beretning om en forlænget Faste i en bestemt Hensigt, er den om Frelseren:

»Da blev Jesus af Aanden fort op i Ørkenen for at fristes af Djævelen. Og da han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider hungrig. Og Fristeren gik til ham og sagde: Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene skulle blive Brød. Men han svarede og sagde: Der staar skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund.«

Bortset fra disse specielle mirakuløse Tilfælde var Overholdelsen af bestemte Fastedage ikke ualmindeligt. Da Israels Børn var stærkt betrængte af Filisterne, samledes de ved Mizpa og fastede en Dag, medens Profeten Samuel ofrede og bad for Folkets Befrielse. Herren hørte deres Bønner, hvilket førte til, at Fjenden blev ydmyget, og Folket vandt Sejr. Ofte, naar deres Fjender truede dem med Ødelæggelse, eller de stod overfor en stor Fare, søgte Israeliterne hen til deres Profeter og Ledere, der da proklamerede Faste og ved Ofringer og Bøn anraabte Herren om Hjælp og Befrielse. Der er en ypperlig Beretning i 2. Kron. 20 om Kong Josafat, der lod udraabe en Faste over al Juda, og ligeledes om Esra, der samlede alt Folket ved Ahava Floden og lod udraabe en

Faste, »for at ydmyge os for vor Guds Ansigt for at bede ham om en lykkelig Rejse for os og vore Born og alt vort Gods«. Det har ikke altid været for at vinde Sejr over deres Fjender, at Israels Born holdt Faste. At faste med dette Formaal blev endog bebrejdet dem og et mere værdigt Øjemed antydet ved Fasten, omtalt af Profeten Esaias:

»Er dette ikke den Faste, som jeg har Behag i: at I lose Ugudeligheds Lænker, sprænge Aagets Baand, at I give de Fortrykte fri, og at I sonderbryde hvert et Aag? Er det ikke den, at du deler dit Brød med den Hungrige, og at du lader de Elendige og Omvankende komme i dit Hus? naar du ser en Nogen, at du da klæder ham, og at du ikke holder dig tilbage fra ham, som er dit eget Kod?«

Disse Citater fra Bibelen og mange andre, som kunde anfores, som for Eksempel Beretningen om Folket i Ninive, der udraabte en Faste og ved Omvendelse fra deres Synder afvendte den profeterede Ødelæggelse af deres Stad, fremhæver alle, hvorledes Folket viste dets Tro ved at nægte sig selv Fode og ved Bøn og Ofringer til Herren sogte at opnaa hans Velsignelse. Mormons Bog indeholder mange lignende Beretninger. Et Tilfælde af lidt anderledes Beskaffenhed og af stor Interesse er Fortællingen om Profeten Almas Sons Omvendelse, thi da en stor Menneskeskare havde forsamlet sig:

»Og fastet og bedet i et Tidsrum af to Dage og to Nætter . . . og han stod op og begyndte at tale til Folket og bød dem at være ved godt Mod; thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine Synder og er bleven genlost af Herren; se, jeg er genfodt af Aanden.«

Hvor virksom og fortræffelig Anvendelsen af denne Sædvane end var, naar den blev benyttet paa rette Maade og i Ydmygelsens Aand, saa kom der dog en Tid, da Folket baade i Palæstina og Amerika gjorde den til en tom Farce: og deres Præster, Religionsbekendere og andre sogte derigennem, i deres Forfængelighed og Selvforherligelse, at forestille sig som dybt bedrovede over deres og Folkets Synder og med paataget Martyrmine udstaa Hungerens Kvaler for at blive

hædrede af Menneskene. Et Sidestykke til den Slags Forstillelse har man været Vidne til i vore Dage i hvad der kaldes Hungerstrejker, ved hvilke en tvivlsom Berømmelse søges af Folk, der, fængslede for Forbrydelser, protesterer mod Loven og Øvrigheden. Herren misbilligede alle saadanne i kraftige Udtryk i sin Tale til Disciplene paa Bjerget:

»Men naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. Men naar du faster, da salv dit Hoved, og to dit Ansigt, for at du ikke skal vise dig for Menneskene fastende, men for din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.«

(»Deseret News«.)

HVORLEDES BLEV FORUDTILVÆRELSEN GLEMT?

(Af *J. Doyle* i »Millennial Star«.)

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tror paa Læren om en Forudtilværelse. Denne Idé er ikke ny, thi mange af vore største Digtere lægger for Dagen, at deres Tanker sommetider har hævet sig opad og tilbage til et Liv, der ikke havde sin Begyndelse med denne Jords Tilblivelse.

For Nedskriveren af disse Linier indeholder Læren om en Forudtilværelse stor Trøst, hvad Forstaaelsen af denne vor jordiske Tilværelses indviklede Forhold angaar. Han var saa omtrent en Ateist og forkastede Aabenbaring og Profeti, men en nagende Tvivl blev bortjaget, og mange vanskelige Problemer blev forklaret ved Hjælp af denne Lære. Profeti betragtede jeg som intet mere end en Række mærkværdige Tilfældigheder, men nu kan jeg forstaa, at Profeti *maa* være bygget paa Kundskab om Fortiden. Om ikke, hvorledes kunde saa Profeter forudsige med Sikkerhed, ikke alene Begivenheder, der skulde finde Sted, men ogsaa Karakteren og Handle-

maaden hos visse Personer, der skulde blive Aarsag til disse Begivenheder? Dersom det indvendes, at de gamle Profeter ikke havde Kundskab om Fortiden, eller at deres Kendskab til Fortiden ikke var saa fuldstændig som vor — thi vi har mægtige Biblioteker, hvor vi kan samle Oplysninger om historiske Kendsgerninger — saa svarer jeg, at de gamle Profeter talte under Guds Aands Indflydelse. De var Redskaber i hans Hænder, hvorved han tilkendegav for sine Børn de Ting, som han ønskede, at de skulde vide. At Gud havde Kundskab om Fortiden — en Fortid, der gaar langt tilbage til en Tid, da Jorden endnu ikke var til — vil følgende Citat være tilstrækkeligt til at bevise: »Da den Højeste uddelte Arv iblandt Folkene, da han adskilte Menneskenes Børn, da satte han Folkenes Landemærker efter Israels Børns Tal.« (5. Moseb. 32: 8.)

Dette hentyder utvivlsomt til en meget tidlig Periode, da Gud adskilte Menneskene, og det er vanskeligt at tænke sig, hvorledes Gud kunde have haft Israels Børns Tal for Øje, med mindre han kendte Tallet paa det aandelige Israel, hvoraf Israels Folk paa Jorden skulde være en Genpart. Endvidere sagde Gud til Jeremias: »For jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene.« (Jer. 1: 5.) Her fremsættes tydeligt nok den Tanke, at Gud, der kendte Jeremias' aandelige Personlighed, før han blev født paa Jorden, i en Forudtilværelse valgte ham til at være en Profet. De hellige Skrifter, baade gamle og nye, vidner om Sandheden af denne Lærdom. Der er en Overflødighed af Beviser for, at vi var til forud for dette Jordeliv, og at »Aanden vil gaa tilbage til Gud igen, som gav den«. Og dog, til Trods for alt dette, kan det Spørgsmaal vedblivende trænge sig frem: Dersom det er sandt, at vi har levet før, hvorfor glemmer vi saa helt og holdent al den Kundskab, vi erhvervede os i denne Forudtilværelse?

I Mangel af forklarende Kendsgerninger er det tilladeligt at opstille Formodninger, og vi maa sikkert kunne udtænke en Løsning af dette vanskelige Problem. Gud er et fornuftigt Væ-

sen, der arbejder efter naturlige Principper; derfor kan vort Tab af Erindringen om vort forrige Liv kun have fundet Sted paa en naturlig Maade. Lad os huske paa, at al Kundskab i dette Liv erhverves ved Hjælp af Vibrationer langs med Sansenerverne, hvilke igen bringer Indtrykkene til Bevidstheden; at al Bevægelse sker ved Hjælp af Vibrationer; at al Kundskab erhvervet her kun er relativ, og dersom det sker, at vi bliver bekendt med Ting udenfor vore fem Sansers Rækkevidde, da maa Hjernen assisteres af indviklet konstruerede Instrumenter, som for Eksempel i traadløs Telegrafi. Endvidere: »Sandhed er Kundskab om Tingene, som de er, som de var, og som de skulle blive. . . . Al Sandhed er uafhængig i den Sfære, hvori Gud har stillet den, til selv at handle, ligesaa er al Intelligens, ellers findes der ingen Tilværelse.« (Pag. Bog 93: 24, 30.) Følgelig er denne vor Jord forskellig fra alle andre Planeter. Forholdene her er uafhængige og paa en Maade forskellige fra Forholdene andre Steder. Lad os have vor Opmærksomhed henvendt paa disse Kendsgerninger, medens vi tænker lidt paa Aandens Stilling i Aandernes Verden.

Denne Aand er et Fornuftvæsen, dvælende i »Aandernes Faders« Nærværelse, afpasset efter de stedlige Omgivelser og med sin egen fri Vilje til at adlyde eller forkaste de Love, der hersker i den Sfære, hvori den befinder sig, thi Apostlene spurgte Kristus: »Hvem har syndet, denne eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind?« Efter at have holdt sin »første Prøvestand« og naaet til det vigtige Tidspunkt, da det blev nødvendigt, at Aanden skulde komme til Jorden for videre at udvikle sig, da blev den kastet ind i helt nye og ukendte Omgivelser. Opholdet paa Jorden finder Sted ved, at Aanden iføer sig et Legeme af Kød og Ben. Dette fysiske Legeme, som Aanden nu indesluttes i, er af Jord, jordisk, og er underkastet de paa Jorden — og paa Jorden alene — gældende Forhold og Love, og er forsynet med fem Sanser, ved Hjælp af hvilke det indre Væsen staar i Forbindelse med den ydre Verden, og hvorved Indtryk ude fra kommer ind til dette Væsen, der er sig sin egen og andres Tilværelse bevidst, der

har Vilje og Hukommelse, der kan tænke og overveje og har Kraft til at handle.

Legemet kan altsaa lignes ved en fuldkommen Maskine, der ikke i sig selv er i Besiddelse af Fornuft eller Evne til at udføre noget. Tag som et Eksempel et Lokomotiv, der staar færdigt med Dampen oppe, rede til at trække Toget hurtigt hen ad Skinnerne, og dog rører det sig ikke, før Lokomotivføreren, den døde Maskines Aand eller Intelligens, springer op paa Platformen og aabner for Ventilen, saaledes at den sættes i Gang.

Resultatet af denne Betragtningsmaade er, at vi kommer til den uundgaaelige Slutning, at naar det aandelige Væsen forlader den Sfære, hvorfra det kom, bliver det pludseligt, saa at sige, indesluttet i en mørk »Celle«, med kun fem ubenyttede Ledninger (de fem Sanser) til at bringe Idtryk fra denne nye ydre Verden til det indre Fornuftvæsen, og da Vibrationsomraadet er meget begrænset og kun kan foregaa i de grovere, jordiske Stoffer, har dette Væsen ikke Midler til sin Raadighed, hvorved det kan meddele sine Omgivelser den Kundskab, som det opnaaede i en tidligere Tilværelse, fordi Forholdene der var totalt forskellige fra Forholdene her. Derfor siger vi, at vi har glemt; men maaske det vilde være bedre at sige, at vi ikke har de rigtigt indstillede Instrumenter, hvormed vi kan meddele hverandre Kundskaben om vor Forudtilværelse. Men vi kan trøste os selv med det Løfte, at al den Kundskab, vi erhverver os i dette Liv, vil følge med os i Opstandelsen og blive føjet til vor Kundskabsfylde, erhvervet i Forudtilværelsen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN. Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)